Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

ДОРОГІ ДІТОЧКИ...

— Ви вже на пенсії, робити вам нічого, то вже й наше яєчко висидите...

перець

№ 7 (498). РІК ВИДАННЯ XXIII Ціна 10 коп. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1963

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

● Продукція браковробської проби та заслужені бракороби. (Стор. 2—3).

● Закарпатські контрасти: рукаті кліщі та безрукі прокурори. (Стор. 4).

● Останні новини з питань тяганини. (Стор. 9).

● Про конспірації та махінації, або запорізький асортимент. (Стор. 10).

http://perec-ua.livejournal.com

Мал. БЕ-ША.

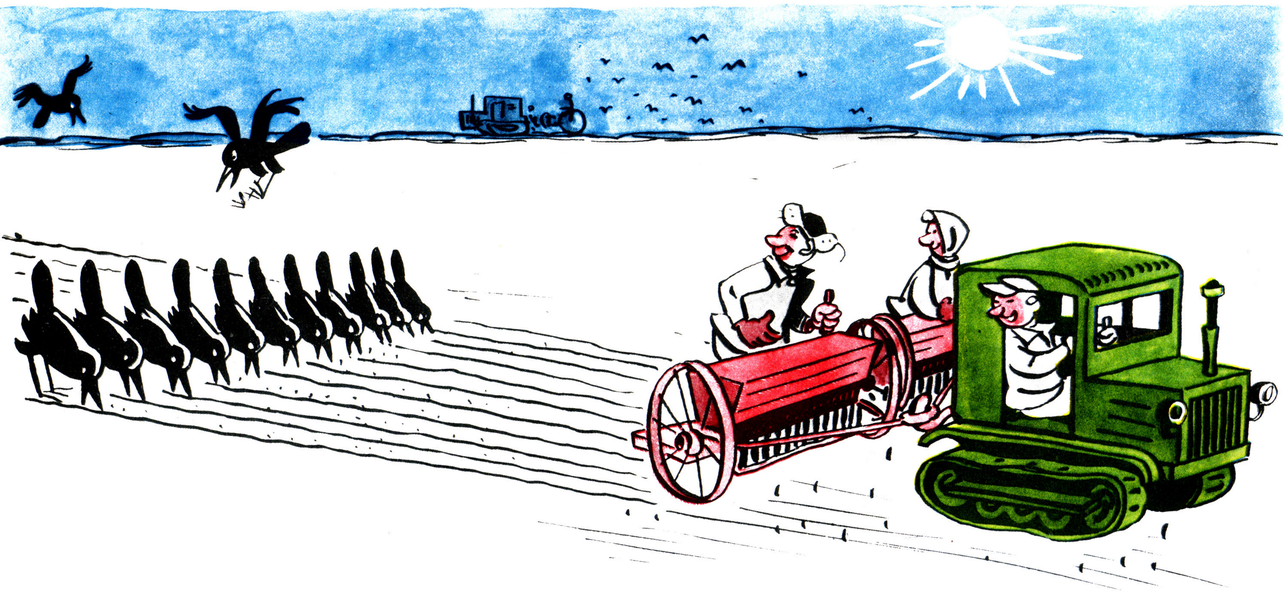

Хто ще тільки сіє, а хто вже й збирає...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

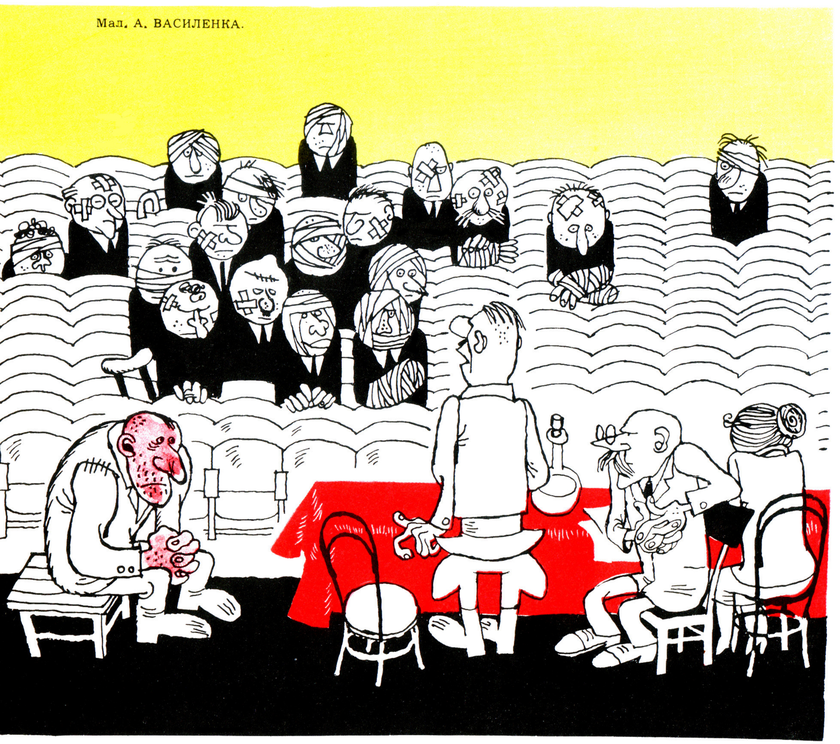

— Хто ще, товариші, хоче взяти його на поруки?

Микола ПОЛОТАЙ

„РОБОТЯГА“

Бадьоро трактор деренчав:
— Турбот до біса! Стільки справ!
Вже зранку, мов заведений, мотаюсь:
То бочку підвезу води,
то для коней сінця,
То з Костею, дивися, відправляюсь
Возить обіди в поле...
Без кінця
У мене спеціальні завдання.
Та що казать! Одного дня
Гайнули на побачення
в сусіднє ми село!..
От Кості-трактористу повезло:
Там наречена ж — ех!
И уважна — страх — до Кості.
Тепер ми часто їздим в гості,
А вранці — знов до нашого села...
Щоправда, раз оказія була —
Із п'яним Костею влетіли у рівчак.
Були поломки, що вже так, то так.
Та я не ремствую, не злюсь, не каюсь.
Ремонт зробили так, що й нарікати гріх,
І на усі десятки кінських сил своїх
Я знов вожу!
Працюю знов!
Стараюсь!..
А кінь йому:
— Ти хвалишся дарма
Своєю силою машинною, мій милий.
Адже, щоб з тими впоратись роз'їздами
всіма,
Задосить КІНСЬКОЇ ОДНОЇ сили.

Переклад з російської
Д. Молякевича.

П'яти, що вміють кивати

Біда та й годі: зникла людина... Пропав Віктор Семенович Литвинов.

А почалося все так красиво, так романтично... Почалося все з кінця: Віктор Семенович Литвинов закінчив Запорізький машинобудівний інститут.

Було це, між іншим, не так давно, в 1962 році.

Тоді ж, у 1962 році, молодий спеціаліст одержав призначення на Олександрійський електромеханічний завод, Кіровоградської області.

Своє благополучне прибуття на місце В. С. Литвинов засвідчив власноручним підписом у заводській відомості на одержання підйомних.

Оце й усе, що лишилося після нього на заводі.

Молодий спеціаліст попросився 12 вересня на два дні додому, і... як у воду впав.

Шукай вітра в полі...

Щоправда, шукати його ніхто й не збирається. Навіщо? Який з того буде толк?

Недавно завод натрапив на слід двох випускників Львівського політехнічного інституту Віктора Миколайовича Артиша та Віри Дмитрівни Морозової. Вони, як і Литвинов, одержали призначення до Олександрії, і з тією ж заячою прудкістю чкурнули назад, у Львів, до батьківського кубелечка.

Судитися з ними?

Стягнути те, що на них витратила держава?

Та поки на заводі про це думали та гадали, до суду звернулися самі дезертири. Вони вимагали, щоб з їхніх трудових книжок вилучили таке неприємне для вуха слово, як «дезертирство», і замінили його більш милозвучними: «за скороченням штатів» чи там «за власним бажанням».

Та Віктор Семенович Литвинов до суду поки що не звертався. От люди й гадають, що він провалився крізь землю.

А якщо — не провалився?

А як об'явиться він серед живих?

Чи знайдеться тоді сміливець, який запросить дезертира в гості до прокурора?

О. СЕРГЄЄВА,
юрисконсульт заводу.

І. ДЕРУСОВ,
секретар партбюро заводу.

м. Олександрія,
Кіровоградської області.

Виставка ШИРНЕТЕЧА

ХУДОЖНІ ОПУДАЛА ТА ІНШЕ

Сьогодні у нас виступають завідуючі господарськими магазинами м. Києва. Вони розкажуть, як важко доводиться торгувати, коли на полицях лежить товар, якого ніхто і даром брати не хоче. Надаємо перше слово т. Плескачу Семену Васильовичу, завідуючому магазином № 1719.

С. В. ПЛЕСКАЧ (стоїть біля столу, на якому лежать дві артилерійські гранати до важкої гармати. Поряд на столі стоїть велике скляне корито).— Те, що ви бачите,— не гранати і не корито. Оці, схожі на гранати, одоробла з глибокими насічками й зарубками — це вази для квітів. Випускає такі вази Київський завод художнього скла. Вартість однієї — 10 крб. 50 коп., другої — 13 крб. 65 коп. Які художники й якими сокирами тесали ці вази — таємниця дирекції заводу. Ніхто їх не купує. Ми використовуємо їх тільки перед закриттям магазину: виставляємо їх на стойку. Покупці переляк-

кано тікають з магазину — гляди, ще вибухне. А вдень ми їх і не показуємо — самим страшно.

А оце сестра вази — сухарниця, випущена Стрийським склозаводом (Львівської області). Дуже нагадує ночви для прання білизни. З трьохсот сухарниць, які вже давно вкрилися товстим шаром пилу на полицях магазину, ми за два роки продали одну, та й то боїмося, як би покупець не роздумав і не прийшов правити назад гроші. Але що ті вази й сухарниці у порівнянні з тим, що розповість вам зараз завідуючий магазином № 1724 Олександр Євлампійович Петров.

О. Є. ПЕТРОВ.— Оцей кусок залізяки з колінцятами, шпулями та іншими трибіками нагадує швейну машину. І не тільки нагадує. Це справді машина Харківського заводу швейних машин. І, знаєте, як її назвали заводські гумористи?.. Як?.. Ведмідь?.. Ні, не ведмідь. І не верблюд... І не слон... Хоча вона і скидається на гібрид усіх трьох названих тварин. Ні, Машину на заводі назвали «Білкою». Я можу подарувати перчанський виставці півтори тисячі цих «Білок»! Даром! Бо за гроші їх ніхто брати не хоче. Завод уже й ціну знижував. Але дарма.

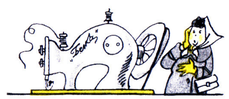

«Білка» ця і неоковирна, і шити не хоче. У паспорті її чомусь названо ще й сімейною. Кожен, хто хоче зберегти сім'ю, не наважиться купити таке страховисько. А холостякам я й поготів рекомендувати її не можу...

Останнім виступив завідуючий магазином № 1832 Іван Іванович Кириченко.

І. І. КИРИЧЕНКО.— Тут товариш Петров лякав усіх «Білкою». Товар, який я зараз продемонструю вам, теж належить до тих, яким лякають покупців. Перед вами холодильний агрегат Васильківського заводу холодильників. Я бачу, що ви всі схопилися за кишені. Значить, ви добре знаєте ці агрегати. Холодильники інших марок забирають за місяць електроенергії на копійки. А васильківський агрегат, хоч і маленький, але куди сильніший: по три карбованці щомісяця витягає він з кишені за електроенергію. А відсутність терморегулятора частенько доводить домогосподарок до сліз: поставиш у холодильник холодець, щоб краще захолонув, а він закипить.

Киплю і я з досади. Не беруть їх люди.

ХРОНІКА ВИСТАВКИ

ПЕРШИЙ КРОК У БОРОТЬБІ ЗА ЯКІСТЬ зробив директор Заставнівського райпромкомбінату П. Дубковецький (Чернівецька обл.).

Щоб одним ударом покінчити з браком, він доручив самим майстрам визначати якість своєї продукції. І не помилився: продукція пішла тільки першого сорту. Візьмімо кепі. Навіть коли сіре кепі шито коричневими нитками, коли ремінець погано стягнутий, а недострочені шви нагадують зіпсовані «блисквки» — воно першосортне.

Нова продукція райпромкомбінату користується широким попитом лише у торговельних інспекторів. Вони бракують ті кепі одностайно.

ВЛАСТИВІСТЬ ПОШТОВИХ ГОЛУБІВ мають шафи Виноградівської меблевої фабрики: вони люблять повертатися до рук рідних бракоробів.

Ось яка повчальна історія трапилася з громадянкою О. Ф. Гаркуль.

У лютому вона за 100 карбованців придбала шафу. Вже через кілька днів та шафа самотужки поміняла колір, вкрилася жахливими плямами клею, уся потріскалася і перекосилася. Залишалося дві можливості: або викинути шафу на смітник, або відправити назад, на фабрику. О. Ф. Гаркуль зробила друге.

Директор фабрики т. Тараканій з подякою прийняв мандрівницю і, щоб О. Ф. Гаркуль могла і надалі листуватися з ним, вислав нову шафу, рідну сестру першої. Листування триває.

ДОШКА ЗАСЛУЖЕНИХ БРАКОРОБІВ

КУЗИКОВ ОЛЕКСІЙ ІВАНОВИЧ — директор Чорнобильського чавуноливарного заводу (Київщина). Випустив 3200 комбінованих сковорідок, ними можна бритися (краї сковорідок зачищені наждачним каменем і гострі, мов бритва) і яєчню можна на них смажити (коли в не колючі задирки, раковини та пухирі). Але львів'яни, яким було відправлено ту продукцію, не оцінили чорнобильського новаторства і забракували всі 3200 сковорідок за виконання плану по браку на 100 процентів. Директорові заводу присвоєно звання заслуженого бракороба.

БЕДИНСЬКИЙ САВА САВЕЛІЙОВИЧ — директор рожищенської прядильно-ткацької фабрики волинського обласмісцевпрому під маркою «Ковдра» випустив у світ 500 величезних, не обшитих з країв колючих шкіро довжелезна ворса, мов голки їжака, загрозливо стирчить з усіх ковдр, так що жоден покупець не може підступитися до них. Усі 500 їжачих шкір, іменуємих ковдрами, забраковані.

В одну з них споживачі попросили закутати директора фабрики. Виконуємо їхнє прохання.

Пора сушити сухарі...

perec-ua.
perec-ua.

Багаторічні спостереження показали, що ні на крижині, ні на камені паразити не заводяться. Це вже така аксіома, що не вимагає аніяких доказів. На крижині хіба що розживешся радикулітом, а на камені, як каже народна мудрість, і жито не родить.

Що ж до паразитів, то вони понад усе люблять триматися ближче до тих місць, де родить жито, пшениця та інша пашниця. І не так родить, як зберігається. Вже готовенька. Бо поки вона там уродить, клопоту чималенько треба набратися: ори, сій, коси, молоти. Краще хай буде обмолочена.

Ласі до золотого зерна різні кліщі та довгоносики чимало хліба перепсували. Вже як заведеться, було, така зараза, то хоч сядь та плач, хоч навстоячки реви, нічого не допоможе.

Так було доти, доки велика хімія не втрутилася в це діло та поки отрут різних хіміки не навигадували. А як понавигадували, веселіше стало людям, а кліщам та довгоносикам сутужніше.

...Нам так і не пощастило встановити, як на Закарпатті по елеваторах та по складах «Заготзерна» хімічними отрутами з паразитами борються.

І це цілком закономірно, бо паразити типу кліщів та довгоносиків нас цікавили значно менше, ніж шкідники рукаті й ногаті, які ніякої хімії не бояться. Та, либонь, не тільки хімії, але й добрих людей, а про бога вже й казати не будемо.

Бо коли б було навпаки, коли б рукаті й ногаті кліщі та довгоносики когось там боялися, то, їй же боженьки, такого б на Закарпатті не коїлося, як оце коїться тепер.

Хіба завскладом Мукачівського елеватора Павлюк наважився б стеребити 110 тонн зерна, коли б він кого-небудь боявся? Та ніколи в світі! Правда, стеребити ці тонни в абсолютно спокійній обстановці Павлюкові не вдалось. Йому весь час не давали спокійно жити різні там ревізії, перевірки, інвентаризації та інші замороки.

Довелося разів сорок те зерно переважувати, може, ревізорам набридне і вони плюнуть на тую рахубу. І вони таки плюнули! Плюнули і списали 70 тонн! І не на рахунок «аглицького короля», а на рахунок нашої ж таки робітничо-селянської держави. Вона, мовляв, багата, а Павлюк, мовляв, бідний, хай «пользується». Решта ж 40 тонн повисли в повітрі, висять й очікують, мабуть, стану невагомості.

Таких бідолах, як Павлюк, знайшлося в Мукачеві ще кілька.

Завскладом Потапов потяг 10 тонн фондової кукурудзи. «Чесно» потяг, «чесно» загнав і «чесно» повернув державі гроші. Сором'язлива держхлібінспекція в особі своїх ревізорів по Закарпатській області просто не звернула уваги на той факт, що кукурудзу Потапов загнав по спекулятивній ціні, а державі повернув по державних розцінках. По-дитячому наївні ревізори і досі ще ламають собі голови, куди ж поділася різниця?

Інший завскладом — Йовбак дещо удосконалив цю нескладну фінансову операцію. Він просто перетворив 19 тонн сортової кукурудзи на 19 тонн звичайної. Одним розчерком пера. Який бариш мав з цього Йовбак, ніхто до пуття не знає, а ревізори соромляться запитати.

— Як гулять, то гулять, — сказав бухгалтер Мукачівського елеватора Скиба, роздивившись, що витворяють його підлеглі.

Сказав так і списав 47 тонн кукурудзи. Та так легко списав, нібито це була не кукурудза, а розбита чорнильниця.

Щоправда, на Скибу трохи насварилися пальчиком. Образили Скибу! І з тієї великої образи та з горя поцупив Скиба 80 кг борошна та й пропив його в Береговому.

На Тячівському пункті «Заготзерна» справи не кращі. Десь поділося зі складу не мало не багато — 60 тонн зерна. І де вони поділися і коли вони поділися, навіть завскладом Сейкельгидь не знає. Тут були, тут нема... Мабуть, поїхали до млина. Може, й поїхали. Тільки коли й до чийого млина поїхали — невідомо. Навіть поважна комісія на чолі з держхлібінспектором т. Лінтуром ніяк не могла розібратися. І так і сяк розбиралися, і під лавкою, і під припічком ті 60 тонн шукали, та так і не знайшли.

Розплутували клубочок, розплутували і до того дорозплутувались, що не змогли розібратися, чи то Сейкельгидь державі винен 60 тонн зерна, чи то, навпаки, держава йому винна. Вирішили: хай буде нічия. Ні по-вашому, ні по-нашому. Плюнули та й списали ті 60 тонн хлібця.

Щось подібне сталося і в Береговому. З тамтешнього млина кудись зникло 100 тонн борошна, а у завскладом «Заготзерна» Антоника «щось» украло 10 тонн пшениці. Хтозна, що було б далі, коли б не наш знайомий по Тячеву старший держхлібінспектор Лінтур. Думаєте, не списав усе те? Списав. Єй же боженьки, списав!

Ну, а тепер самі скажіть, як же ж при таких контролерах, інспекторах та ревізорах не радіти різним жучкам, кліщам та довгоносикам? Як же не молити у бога їм доброго здравія денно і нічно? Як же не перехиляти денно і нічно чарку за їхнє здоров'я?

Завідуючий складом Свалявського пункту «Заготзерна» Г. Д. Левча так і робив. Перехиляв він чарку і денно і нічно і доперехилявся до того, що «перехилив» кудись 42 тонни хлібця найкращого. Тепер Левча сидить і гадає: спишуть чи не спишуть?

Мабуть, таки спишуть, бо, як розібратися, то чим він, Левча, гірший за всіх отих вищепоіменованих кліщів та довгоносиків? Хіба він у бога теля з'їв чи що?

А як ще кругом глянути. Ого-го-го! Левча як тільки кругом себе гляне, так йому відразу спокійніше на душі робиться.

У тому ж таки Ужгороді під носом у начальства сидять собі спокійненько завскладом Кузнецов та експедитор Голомба. А їм уже давнодавно пора сидіти десь далеко-далеко від Ужгорода. Проте сидять вони дома і вухом не ведуть. Точнісінько, як завмлином Енгел, котрий хапонув 25 тонн пшениці.

І скільки їх таких спокійнісінько сидять собі за широкою спиною виконуючого обов'язки начальника обласного управління виробництва та заготівель сільгосппродуктів Сотникова Юрія Панасовича!

Усім отим жучкам-кліщам дуже спокійно живеться, бо сам Юрій Панасович людина спокійна. Той факт, що лише за півроку по області розкрадено 225 тонн зернопродуктів, його анітрішечки не турбує. Йому і в усі не свербить. Крадуть, то й крадуть, може, колись набридне, вгомоняться.

На те, що злодії вгомоняться або наберуться десь совісті, як Бровко бліх, і самі себе відведуть куди слід, сподівається, певне, і Закарпатська обласна держхлібінспекція. Як ця інспекція інспектує, ми вже розповіли трохи вище.

То що ж тоді залишається? Залишається стати посеред дороги і кричати:

— Каравул, міліція, грабують!

Ні, гукати і звати міліцію не варто. Скажемо відразу, що хлопці з обласного управління охорони громадського порядку свій хліб недаремно їдять. Їх будити нічого, бо вони не сплять. То тут, то там хапають вони за руку то одного злодія, то двох, а то й трьох разом.

Але не штука вхопити злодія, штука його затримати. Що ж до «затримати» (бажано якомога довше), то це вже компетенція прокуратур. Обласної і районних.

І тут починається не найсмішніше, а найдивніше і найсумніше.

Замість того, щоб затримати злодіїв, обласна прокуратура (а слідом за нею і районні) затримує кримінальні справи, заведені на злодіїв.

Закарпатська юстиція дивиться на хлібних кліщів крізь рожеві окуляри і замість кадрових злодіїв бачить, певне, в їх особах маленьких шибеників, які нарвали в сусідському садку кислиць.

Чим викликаний такий альтруїзм закарпатських прокурорів — невідомо. Але як би там не було, поки що всі злодії почувають себе, як у бога за пазухою. Сухарі сушити вони не поспішають. Вони воліють розкрадати зернопродукти...

М. БІЛКУН,
М. КОРНІЄНКО.

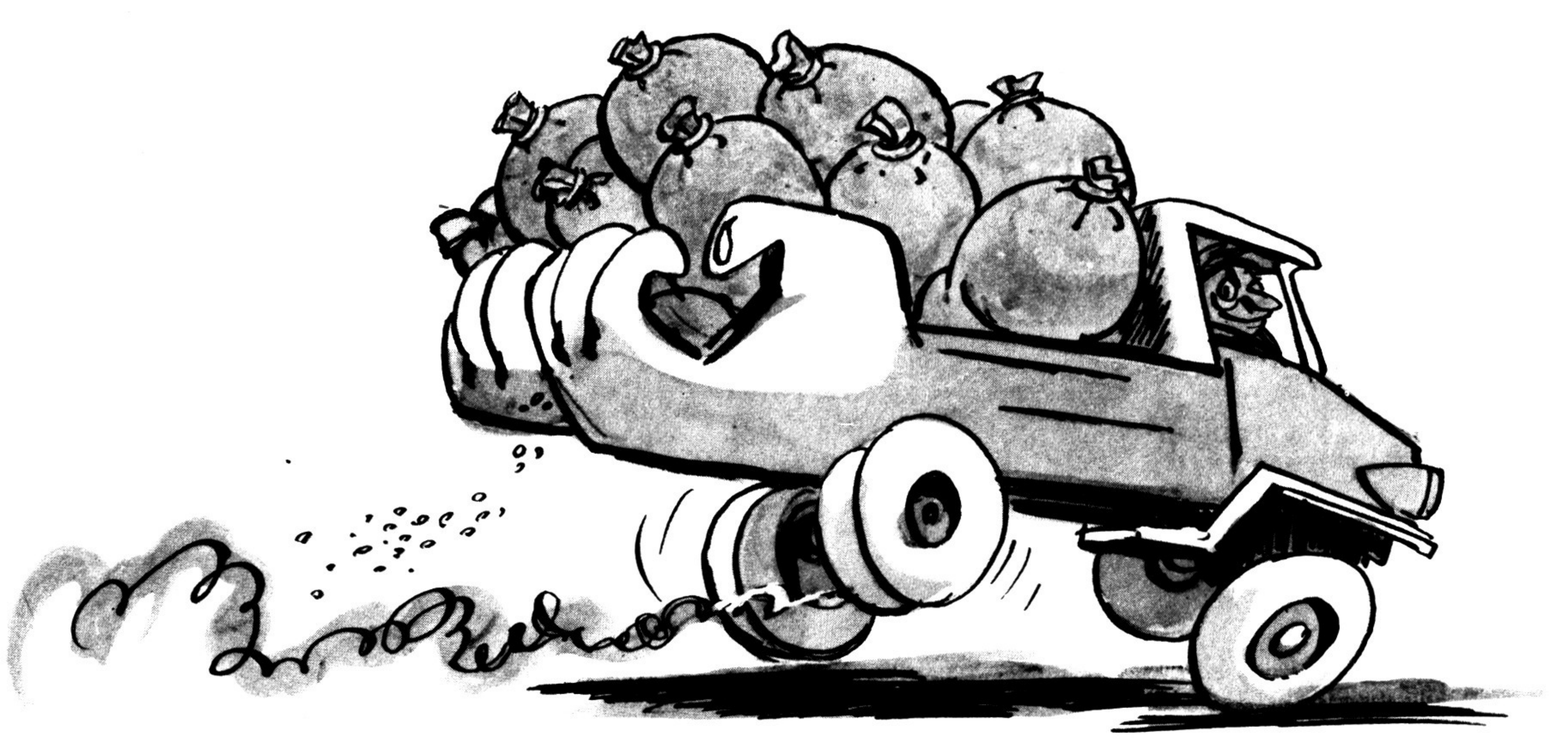

ШТРАФНИЙ УДАР

Задача, над якою сушив собі голову заступник керуючого трестом «Запоріжжитлобуд» В. І. Костецький, була з багатьма невідомими і лише з одним відомим. Було відомо, що трестові прибула дюжина вагонів з цементом, але було невідомо, куди той цемент діти: трестівські склади стояли геть усі повні. З цієї причини було невідомо, як довго стоятимуть нерозвантажені вагони і який штраф злупить з тресту залізниця.

Щоб якнайшвидше розв'язати цю головоломку, В. І. Костецький викликав до себе заступника начальника відділу матеріально-технічного постачання І. С. Романченка.

— Допомагайте, Іване Сергійовичу! — сказав він. — Треба терміново розв'язати одну складну задачу. Умови такі...

Вислухав т. Романченко умови і підказав начебто вірне рішення:

— Давайте продамо цемент. Просто «з коліс» продамо...

Але це рішення виявилося вірним лише частково: «з коліс» вдалося продати лише один вагон цементу.

Тим часом т. Романченка перекинули на розв'язання іншого завдання. Він повинен був добути вітринне скло та арматурну сталь. В. І. Костецький залишився з штрафними вагонами віч-на-віч. Але він не склав зброї. На третій день він таки позбувся останнього кілограма цементу і міг уже дати вірну відповідь на всі запитання. Та цим не обмежився. Він зробив логічний висновок: якби для цементу було заздалегідь підготовлене приміщення та механізовано розвантаження, то не треба було б ламати голову над тією головоломкою. Більше того, він дійшов до корисної думки, що якби штрафи платили не з трестівської каси, а з кишені винних, то трестівська каса вже ніколи б не зазнавала штрафних ударів.

Винного знайшли і справді покарали карбованцем. Це був уже відомий нам І. С. Романченко. Наказом по тресту його покарано на третину зарплати.

Читають люди отой наказ і питають один одного:

— І чого це поряд з прізвищем Романченка немає прізвища Костецького?

Даремно запитують. Вони просто неуважні. Є там прізвище Костецького. Адже наказ підписував не хто інший, як він.

С. КОНДРАТЬЄВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Колгоспники артілі ім. Свердлова, Солонянського району, написали нам такого листа: «Чи не знайдеться в тебе, Перче, ремонтної бригади, яка б відремонтувала наші трактори, щойно відремонтовані бракоробами Новопокровського відділення «Сільгосптехніки».

Ми в Дніпропетровськ до обласного об'єднання «Сільгосптехніки»: шукайте бригаду! А звідтіль нам відповіли: «Бригада знайшлася. Трактори відремонтували добре. Бракоробів розкритикували на зборах колективу ремонтників. А контрольного майстра відділення Василевського за випуск браку зняли з роботи».

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

«Ранній пар».

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ...

— Який же злодій я, який же я хижак? —
Вовк виправдовується на суді високім. —
Хай скаже вам про мене мій сусід Їжак,
Чи я його торкнув коли, хоч ненароком.

М. ГАЙДАР.

с. Дібрівка,
Полтавської області.

ЗРАЗКОВИЙ СІМ'ЯНИН

— Іван Панасович — зразковий сім'янин:
Щоденно знайде час подумать про родину...
— Це так! Не забува сім'ї ніколи він:
Дубасить день у день і діток, і дружину!

Петро КРАСЮК.

с. Висоцьк,
Ровенської області.

„МИЛА К-22"

Бачили коли-небудь бій у Криму?.

Можете побачити. Його продемонструє вам перший-ліпший сільський кіномеханік. Милуючись боєм, ви, як і тисячі інших сільських кіноглядачів, будете свердлити очима екран, кричати: «Все в диму, нічого не видно!..» і нарікати на кіномеханіка. Але він тут не винен. Винна вона, його мила К-22.

К-22 — це проекційна лампа, без якої не може працювати жодна сільська кіноустановка. Вік цієї лампи дуже короткий — 25 робочих годин. Але сільські кіномеханіки самотужки продовжують його: вони демонструють фільми при пониженій напрузі, й таким чином лампа «живе» не 25, а 50—60 годин й показує вам на екрані отой самий «бій у Криму».

Здоровий глузд і точний розрахунок переконливо доводять: на місяць роботи сільська кіноустановка повинна мати щонайменше 2 проекційні лампи.

А кіномеханікові дають тільки одну: така, кажуть, норма, запроваджена Міністерством культури.

От і викручуйся!..

Кіномеханікові з Полтавщини Григорію Тимофійовичу Мотрію до того набридли «битви» з обуреними глядачами, що він і сам скипів від обурення.

— Що ж це виходить? — пише він нам. — Я штучно продовжую життя лампочки, а скорочую вік глядачеві! Та хіба я один? Сотні, тисячі кіномеханіків республіки вимушені це робити. Кому ж потрібна така робота?

І справді, кому? Невже Міністерству культури немає діла до цієї лампочки...

Б. ГРИВОЛ.

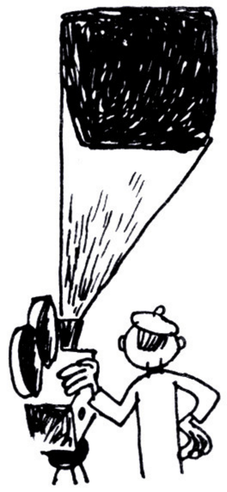

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

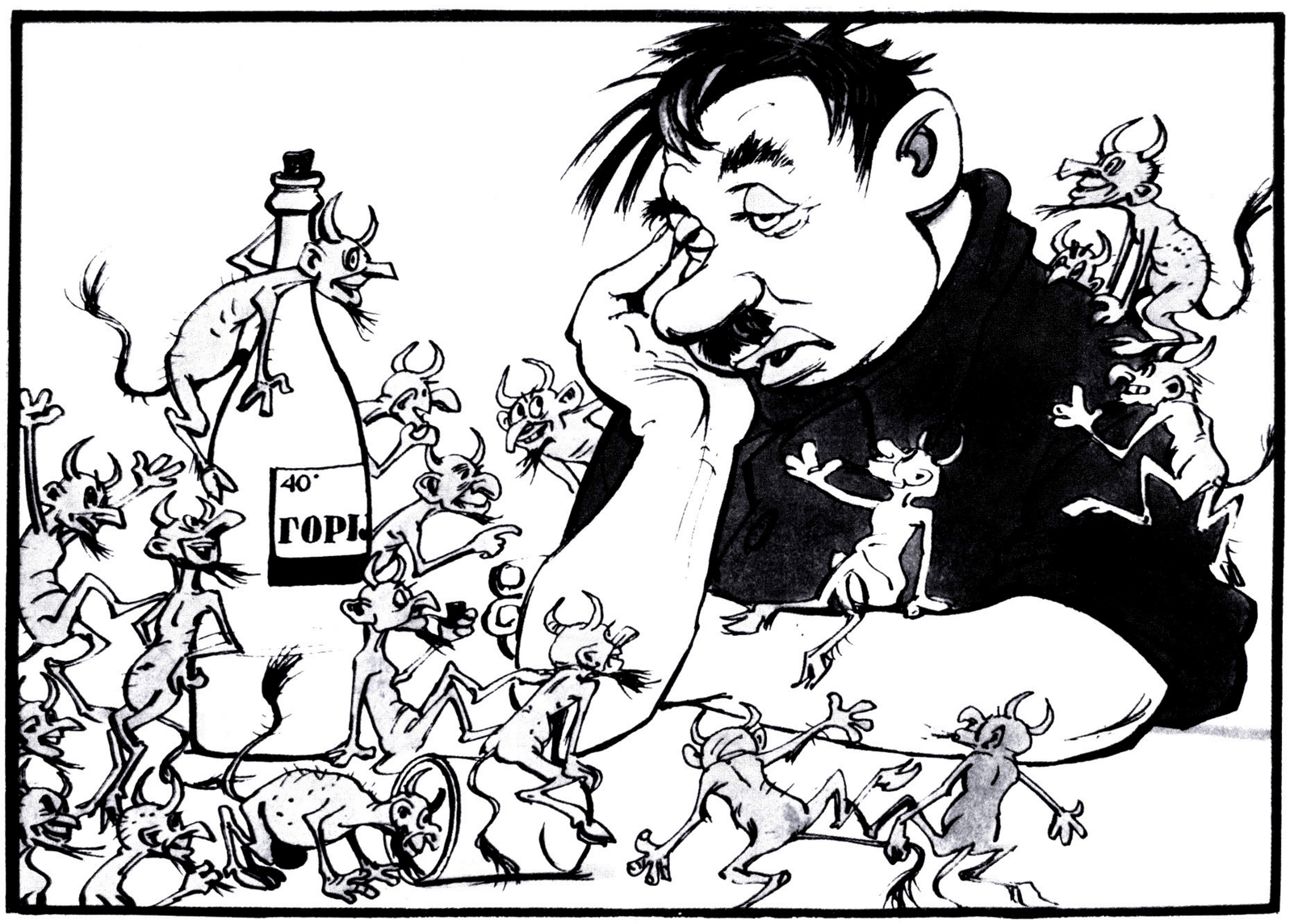

— А кажуть, що в нас поголів'я рогатої худоби не збільшується...

http://perec-ua. livejornal.com

perec-ua.
perec-ua.

К"рація буття": КОНЧИНА

«ТРАГІЧНИЙ» ФЕЙЛЕТОН

ВСТУП

Щоб зрозуміти, що далі йде, потрібне коротеньке пояснення. Тема цього «трагічного» фейлетону — «коекзистенція» українських націоналістів у «вільному світі». Або (як вони самі запитують): яка їх «рація буття»? Або за Шекспіром: їм «бути чи не бути»?

Деякі з них політично сконали. Це — живі трупи. Але інші почали раціоналізувати: або «коекзистенція» (і мирне змагання), або «неекзистенція» (в ядерному вогні).

На попищі націоналістичної «Народної волі» (що виходить в американському місті Сиректоні) подвизається якийсь п. Творимірський. У Чікаго виходить націоналістична газета з дуже гарною назвою «Українське життя». У ній п. Т. Л. помістив статтю на тему «коекзистенції» (так вони називають співіснування), критикуючи «підпалювача війни» п. Творимірського. Зірвавшись з «конаючого ложа», на захист п. Творимірського і у «двобій» з п. Т. Л. вибіг «лицар в подертих шараварах» якийсь п. Андрій Коваль. Далі можна уявити собі між ними такий «тріолог»:

ТВОРИМІРСЬКИЙ (псевдонім західноукраїнського «соціаліста», в якого стільки соціалізму, як кіт наплакав). «Душу тіло ми положим» — я проти всякої, всілякої, будь-якої, якої-будь, ніякої коекзистенції з большевиками, бо це для нас, палких українських патріотів, вірна загибель — ми сконаємо у вільному світі, ніколи не побачимо неньки, ніколи мужички не будуть знімати капелюшки перед нами, ніколи не будемо пити каву та запивати румчиком, коняком чи монополькою у Віденській, Атласі, Жоржа чи Фукса. А так би хотілося, бодай на мої стареньські літа...

Т. Л. (лікар, який знає ціну життя). Та ради цього ви, п. Творимірський, хочете, щоб мільйони і, можливо, весь український народ, якого ви ніби так «любите», згоріли у ядерному вогні? Отак ви хочете «визволяти» неньку Україну?

А. КОВАЛЬ (ні коваль, ні швець, ні на дудку грець). Пане Т. Л., я прочитав вашу статтю на тему коекзистенції в «Українському житті» ч. 39, 1962, один раз, другий, десятий, вздовж і впоперек, згори вниз і знизу вгору і, навіть якщо лежав би на конаючім ложі, зриваюся на рівні ноги і біжу стрімголов на підмогу п. Творимірському...

Т. Л. Мовчіть, я ще не скінчив. Ви поки що животієте, але колись сконаєте. Отже, взявши до уваги руїну та жертви і гіркий досвід з минулого, всі ми, особливо ми, українці, добре знаємо, що таке війна. А ядерна війна була б незрівняно жахливішою. Зрозумійте ж це, тупі голови!

А. КОВАЛЬ (кричить). Ви мене і п. Творимірського б'єте в одно лице, а хочете, щоб ми наставили ви й друге? Ніколи цьому не бути!

Т. Л. Ну, хіба ж вас цьому не навчали ще в дитинстві? Та справа не в цьому, а в тому, що в ядерній добі війна — немислима і її може бажати тільки злочинно божевільна істота. Захід мусить договоритися з комуністами....

А. КОВАЛЬ (ще голосніше кричить). Ідіть собі до комуністів!

Т. Л. (спокійно). Можу й піти. (Насмішливо). А ви до Гітлера вже не підете. Він і Бандера у дурня ріжуться у пеклі.

ТВОРИМІРСЬКИЙ. Змініть назву своєї газети — точно така назва комуністичного «Українського життя» в Торонто, що також виступає за коекзистенцію!

Т. Л. Що ви белькочете? Я про образи, а він про гарбузи. І так воно завжди: ти йому говориш про одну справу, а він крутить про другу. Я відстоюю точку зору коекзистенції, бо іншого виходу немає. Інший «вихід» — смерть. Малі діти це розуміють, а ви...

А. КОВАЛЬ. Тож кажете, що п. Творимірському не треба було сіпатися, бо пощо, мовляв, пориватися з мотикою до сонця?

Т. Л. Що ж, чи це не правда?

ТВОРИМІРСЬКИЙ. Я маленький хлопчина Давид...

А. КОВАЛЬ. Так, п. Творимірський «ні не виглядає, ні не є підпалювачем війни, не є він кровопивцем, ні аж такою завидією, що готов кинутись через океан, держачи в зубах гранату, щоби пізніше кинути її під рідну стріху». Він — «слабий тілом, але сильний духом, маленький хлопчина Давид», що зі скрентонського поприща готовий кинутись проти Голіафа!

Т. Л. (розкотисто сміється).

А. КОВАЛЬ. Це не сміх, а справа нашої екзистенції. Як нам бути?

Т. Л. Я відстоюю точку зору, що Захід і комуністична сторона, договорившись про коекзистенцію, можуть вести мирне змагання, а там буде вже видно, хто кого переможе.

А. КОВАЛЬ. Ви хочете, щоб ми раз на все заткали собі писки і мовчали?

ТВОРИМІРСЬКИЙ. Я маленький хлопчина Давид...

Т. Л. Ні, можна й не мовчати, але треба визнати реалітет і раціонально думати. Треба дивитись на сучасний світ тверезими очима, а не блукати у сновидіннях або твердо, як це робите ви, заплющити очі і не бачити тих історичних подій і змін, які стались за минулі кілька десятиріч.

А. КОВАЛЬ. Та ж ви самі, п. Т. Л., при кожній нагоді зривалися на струнко і басом підтягали до самого неба «душу тіло ми положим», аж земля дрижала! Яке ж призначення мають різні видання, включно з «Українським життям» у Чікаго, в якому ви друкуєте статті і «на кожному кроці б'єте на зломану голову всіх і вся, хто тільки попаде під руку»? А найголовніше: чому ж усім нам, а також і вам, п. Т. Л., «треба було залишати рідні землі та витирати довгі роки чужі кути, а яка взагалі рація нашого буття у вільному світі»?

Т. Л. Декому вже більш нічого не просвердлиться в голову, яка закам'яніла. Я ж вам говорив: рація нашого буття **ТЕПЕР** — визнати той стан речей, який насправді існує, і ніякі маленькі хлопчики Давиди його змінити не можуть.

ТВОРИМІРСЬКИЙ (на нього вже не звертають уваги). Я, маленький хлопчина Давид, збираюся зі Скрентона піти проти Голіафа...

А. КОВАЛЬ. Для чого ж тоді ходити на панахиди?

Т. Л. Кожній істоті, в тому й людині, приходить кончина...

А. КОВАЛЬ (несамовито кричить). Пане Т. Л., ви не мусите «ставати в бойові лави за свободу і незалежність свого народу»! Але не пишіть прихапцем на коліні рецепта, від якого ми сконаємо!

Т. Л. (спокійно). Наш народ великий і він собі раду дасть. А перед тими емігрантами, які не визнають цієї історичної істини, лишається тільки одна «рація буття»: політична кончина.

Микита ВІШТА.

Торонто (Канада).

ДО ДНЯ КОСМОНАВТИКИ

НАШІ В КОСМОСІ

(по сторінках братніх гумористичних журналів)

Малюнки з «ДИКОБРАЗА» (Прага), «ЛУДАШ МАТІ» (Будапешт), «РОГАЧА» (Братіслава), «СТЪРШЕЛА» (София), «УРЗІКІ» (Бухарест) та «ШПИЛЬОК» (Варшава).

ПІСЛЯ ПОЛЬОТУ

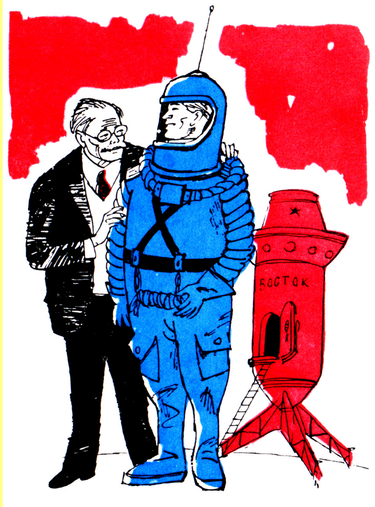

Професор: — Що ви відчували в космосі, товаришу майор?
Гагарін: — Національну гордість!

Дали по шапці.

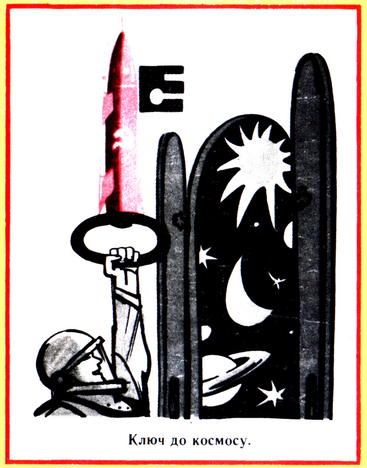

Ключ до космосу.

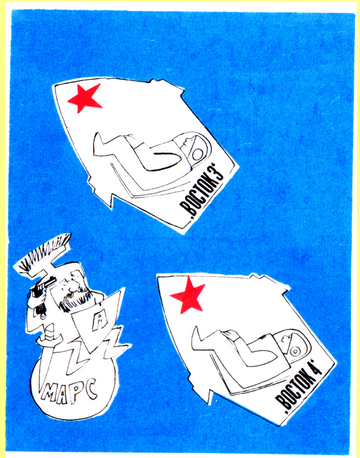

Там, де двоє, — третій лишній.

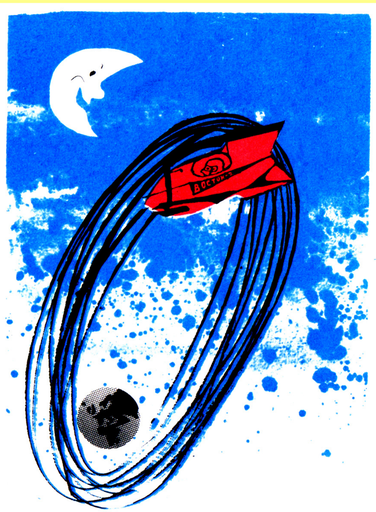

Місяць: — Чи не завітаєте, товаришу, до мене?
— Наступного разу.

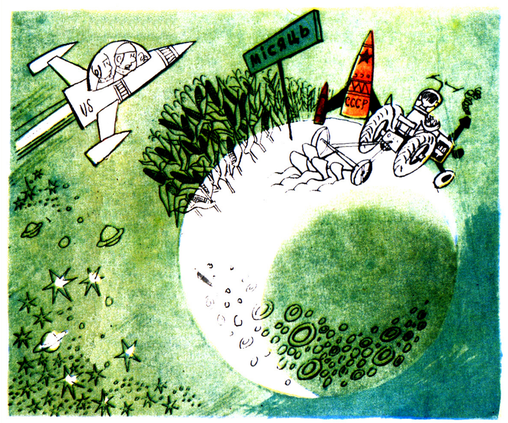

— Глянь, Фред, більшовики знову утерли нам носа!..

Андре ВЮРМСЕР

ПАМФЛЕТИ ДРУГА

СПРАВА ПРО ВИКЛАДАЧА ФІЛОСОФІЇ

Недавно якийсь інспектор шкіл на ім'я Круазій у розпачі написав листа полковникові Дюбуру, командирові місцевого гарнізону. У листі він запитує полковника, чи нема, часом, серед його підлеглих офіцера з університетською освітою, у якого, може, є навіть диплом викладача філософії. Пан Круазій благає пана Дюбура доручити такому офіцерові у вільні години викладати філософію в ліцеї містечка Лон-ле-Соньє. Бо в цьому учбовому закладі ось уже два місяці нема такого викладача, і через це вихованці та їхні батьки втратили філософський спокій.

Полковник Дюбур надіслав листа інспектора шкіл Круазія на розгляд начальства. Військовий міністр Мессмер передав його, шанобливо ставши на одне коліно, своєму милостивому володареві. І я уявляю собі, як цей останній диктує таке послання:

«Французе, я зрозумів тебе. Містечко Лон-ле-Соньє близьке моєму серцю. Хай живе Лон-ле-Соньє! Хай живе Франція! Такий народ, як наш, працює не для того, щоб зупинитися на досягнутому. Вся наша нація прагне прогресу. Прогресу технічного і наукового, від якого залежить усе інше і який змінить лице Франції і ліцею в містечку Лон-ле-Соньє, яке й зараз уже має, я б сказав, непоганий вигляд. І мірою того, як воля і розум, об'єднавшись, ведуть нас до могутності, Франція знаходить своє місце, свою принадність у світі, хоч містечко Лон-ле-Соньє і не може знайти викладача філософії. Протягом чотирьох років ми здійснили велику роботу. Це ніщо інше, як перебудова нашої країни (в тому числі і ліцею в містечку Лон-ле-Соньє, як і багатьох інших учбових закладів, що поділяють його долю) відповідно до вимог сучасної цивілізації. Йдеться про те, щоб добитися якнайбільшої користі від того, що ми маємо. А цього можна добитися лише завдяки підвищенню професіональної майстерності. Ось чому я наказав полковникові Дюбуру направити до вашого учбового закладу лейтенанта Фліка, який навчить ваших молодих людей найздоровішої з філософій. Він нагадає вам мої безсмертні слова: французька армія сьогодні перебуває тут і залишиться тут назавжди. Ах! Як я заздрю долі нашої молоді!»

За винятком двох чи трьох речень, всі ці пишномовні фрази не вигадані. Вони взяті з телевізійних промов генерала де Голля, виголошених протягом того часу, поки в ліцеї Лон-ле-Соньє нема викладача філософії.

«СВЯЩЕННИЙ СОЮЗ» І КАТ ПАРИЖА

Він наказав розстріляти «всіх найближчих родичів по прямій лінії, а також усіх двоюрідних братів і зятів» учасників руху опору; він наказав вислати на примусові роботи їхніх дружин; він кинув за грати їхніх дітей; він послав у табори смерті сотні тисяч французів. Це був не рядовий солдат, який вбиває, виконуючи наказ або з почуття страху чи гніву. Ні! Оберг був такий, як Гітлер, як Ейхман.

Десять років чекали ми суду над Обергом. Кому хотіли догодити наші судді, які у ці роки «холодної війни» відкладали процес? Потім Оберга було засуджено до смертної кари, і ми ще чотири роки чекали виконання вироку. Хто ж у ці «атлантичні» часи добився того, що страту військового злочинця так довго відкладали?.. Потім його помилували. Кого хотіли втішити цим?

Тепер ви, мабуть, міркуєте: куди ж подасться той, кого французи давно вже назвали катом Парижа? Звичайно, до себе на батьківщину. Але на яку? Хіба ви можете собі уявити, що він поїде до Німецької Демократичної Республіки? Там би його, напевне, стратили заради честі німців. Ні! Він, звичайно, поїхав до тієї Німеччини, яку аж ніяк не назовеш антиобергівською, антигітлерівською.

Над цим варто замислитись. Якби Шпейдель, Крупп, Глобке, Штраус, Хойзінгер, якби всі чистокровні націсти, всі міністри, генерали, політики і фінансисти Аденауерланду були проти націзму, якби вони вважали Оберга злочинцем, то чи варто було повертати їм його? Кінець кінцем, найбільшим лихом є не те, що Оберг і досі тішиться життям, якого він позбавив десятки тисяч французів — і серед них чимало «голлівців» 1943 року, — а те, що теперішня політика «національної величі» зв'язує нас, братів, синів, удів французів, розстріляних Обергом, з урядом, чию ласку купується ціною звільнення Оберга.

Ось він, символ «священного союзу» режиму особистої влади де Голля і західнонімецьких реваншистів: Оберг на волі!

У Парижі сказали: «На знак схвалення вашої політики й у відповідь на ваші побажання, мій дорогий канцлере, ми звільнили ката Парижа». А в Бонні відповіли: «Данке! Ми знайдемо для нього роботу. Хайль!»

БІРЖА АБО ЖИТТЯ?

Гарненький разок намистечка з атомних бомб чисто французького походження — ось той подаруночок, що його поклала в кошик фондової біржі правляча партія ЮНР взагалі і генерал де Голль зокрема.

Інколи я замислююся над тим, чому так багато добрих людей — а ці люди і справді добрі, бо живуть важкою працею у постійних нестатках заради чиїхось надприбутків, — чому так багато бідних і добрих людей нічого не розуміють у найважливіших політичних подіях, хоч зрозуміти їхню суть дуже легко, досить тільки глянути, як реагує на ці події біржа.

Один з референдумів виявився менш успішним, ніж сподівалися пани де Голль, Помпіду, Ротшільд? Акції на біржі падають. Результати парламентських виборів не такі загрозливі, як того побоювалися ті ж пани? Акції на біржі підіймаються. Генерал Ейзенхауер збирається їхати в Москву? На біржі паніка. Генерал де Голль оголошує, що за рахунок освіти та охорони здоров'я буде створено бомби, здатні вбити мільйони й мільйони людей? На біржі — безмежна радість.

Електроніка, уран, реактивні літаки, ракети — які прибутки в перспективі! І аж до 1970 року! Цей рік на біржі називають «критичним». Чому — «критичним»? Чи не тому, що тоді збираються пустити в хід увесь цей арсенал? Невже ви гадаєте, панове, що ще раніш у світі не буде загрозливих інцидентів, що вам треба чекати, аж поки їх не спровокує генерал де Голль? Ні, ви так не гадаєте? Чому ж ви кричите, щоб йому дали в руки ці небезпечні іграшки?

Та де там! Генерал не вірить у роззброєння, Франція — переверніться в домовинах, Віктор Гюго і Ромен Роллан! — не хоче й слухати про роззброєння. Пошукайте хоча б слово надії в промовах цієї «першої особи нашої держави», як називає себе де Голль, — і ви переконаєтеся, що про мир і роззброєння він говорить лише, бризкаючи жовчю, оцтом і отрутою.

То чого ж ви бідкаєтеся, добрії люди? Біржа, яка краще за вас знає ціну усіх речей, задоволена генералом. Дорогий, найдорожчий де Голль! Мільярди, що будуть втрачені, будуть втрачені не для всіх. Школи, що й досі туляться у вагонах чи землянках, не матимуть палива, але акції компанії «Норавіасьон» підскочать ще вище. Сотні тисяч людей, як і раніше, не матимуть даху над головою, зате акції Ротшільдового банку сягнуть на біржі нових вершин. Біржа задоволена, дуже задоволена. Атомна бомба? Це ж найневинніша річ, дитяча іграшка...

Колись розбійники говорили добрим людям: «Гаманець або життя». Нині перед нами стоїть трохи інша альтернатива: біржа або життя!

Переклад з французької
М. ДЕРІМОВА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

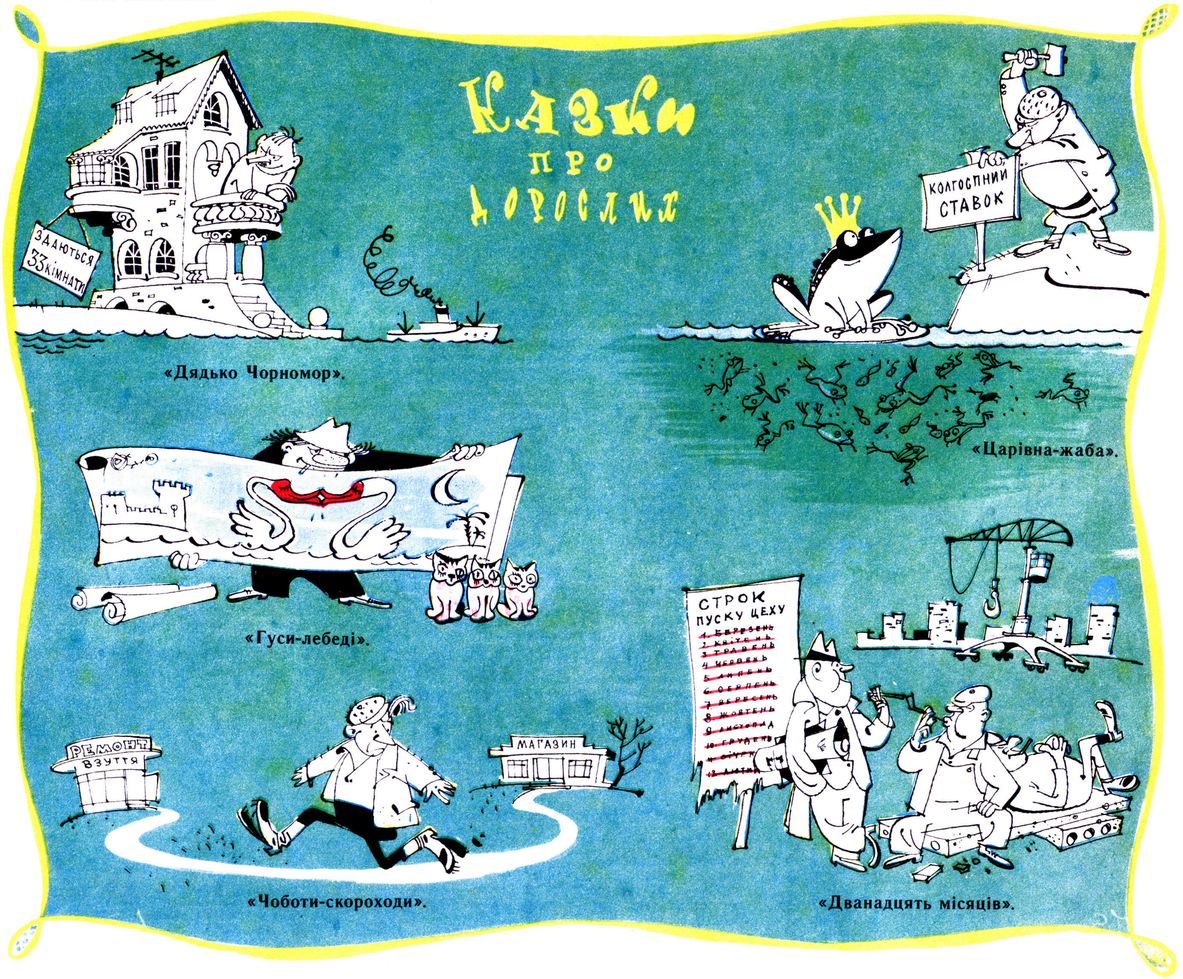

perec-ua.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Значить, так. Південна залізниця везла для Лубенської міжрайбази Полтавської облспоживспілки тканини. А в дорозі воно відомо як — везе, хитає, дивись, один сувій матерії трохи протерся.

А щоб вже бути цілком точним, протерся той сувій, як встановили експерти, аж на 3 карбованці 16 копійок.

Неприємно, звичайно, але що зробиш.

Та, як виявляється, зробити можна дуже багато.

Не так зробити, як написати. Між Лубнами і Харковом (де проживає управління Південної залізниці) зав'язалося жваве листування.

Лубни пишуть — винен Харків, Харків одписує — винні Лубни.

Встановлено, що обидві сторони вже витратили на марки та папір втричі більше грошей, ніж коштує ота потерта матерія.

Що б там не казали, а дорога штука — амбіція.

Вона ні перед якою тяганиною не зупиниться, аби її було зверху.

ТЯЖКО, ВАЖКО...

Кому, гадаєте? Вагам. Тим вагам, які справно мусять важкі штуки важити.

Важко їм стає після того, як потрапляють вони до вагоремонтної майстерні Кіровоградського вагоремзаводу, що дислокується у м. Олександрії.

І не вагоремонтники тут винні. Їм самим не легко.

Весь фокус в тому, що розміщено вагоремонтну майстерню в тісному сарайчику, який наймають у приватної особи.

Скалічені ваги і вже відремонтовані звалені тут насипом, як картопля.

Після ремонту їм знову у ремонт хочеться. А міськрада Олександрійська ніяк на те зважити не хоче, що ваги, хоч вони й залізні, але делікатного ставлення до себе вимагають.

Ніяк міськрада Олександрійська не наважиться дати вагоремонтній майстерні хороше приміщення.

Ю. КАРДАШ,
начальник міжрайвідділення по вимірювальній техніці.

Кіровоградська область.

ВИПАДОК У «ВІФЛІЄМБУДІ»

Мал. Л. КАПЛАНА.

— Де ж дитячі ясла?!.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Пам'ятаєте фейлетон «Брати семінаристи»? («Перець» № 2 за 1963 р.). Це був репортаж про семінар по обміну досвідом, організований дирекцією Козацького заводу залізобетонних та армосилікатних виробів Херсонського облкомунгоспу. Семінар відбувався у дніпровських плавнях у супроводі популярної пісні: «Ой, хто п'є, тому наливайте». Тепер організатори семінару співають уже іншої. За різні зловживання колишніх директора заводу Задорожнього та головбуха Литвиненка виключено з партії й віддано до суду. А завоблкомунгоспом Сдобнову за безконтрольність оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. Про це повідомив редакцію секретар Херсонського промислового обкому КП України т. Халапсін.

Віктору Григоровичу
БЕЗОРУДЬКОВІ
(з нагоди п'ятдесятиріччя)

Вам п'ять десятків, друже!
В цей урочистий час
Усі ми раді дуже
Вітать сердечно Вас.

Ще й книжечок бажаєм —
Виходять хай вони,
Й вітання посилаєм
Із Києва в Лубни.

Великих зичим кроків
І просим: ще живіть
Як мінімум — сто років,
Як максимум — сто літ.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

СІРНИКИ

КИРИЛО Давидович любить у неділю розв'язувати кросворди. Він говорить, що то — розумова гімнастика, і що вона заспокоює нерви краще, ніж рибальство.

Так було й того недільного ранку. Поснідавши, Кирило Давидович зручно вмостився на дивані і розкрив свіжий номер журналу із кросвордом...

Курці не дадуть мені збрехати — коли в неділю після сніданку чоловік у своїй улюбленій піжамі зручно вмощується на дивані, щоб розв'язувати кросворд, то, цілком зрозуміло, хочеться тому чоловікові закурити.

Отож Кирило Давидович узяв цигарку і почав шукати сірники. Полапав по кишенях піжами, піджака, штанів. Сірників не було.

Покректуючи, Кирило Давидович підвівся і пішов на кухню.

— Де тут сірнички? — ласкаво запитав він дружину, яка чаклувала над каструлею.

— Нема! — відрубала Нонна Тарасівна. — Два нещасних останні сірнички я не можу тобі віддати — зараз мені ніколи вийти в магазин.

— Вічна історія, — зітхнув Кирило Давидович.

— Що то за історія? — запитала дружина тим спокійним тоном, що греблі рве.

— А ота, що називається ідеальним порядком, який заведений у нас в домі...

(Кирило Давидович натиснув на слові «ідеальним»).

— Я думала, — спокійно сказала до плитки Нонна Тарасівна, — що коли чоловік курить, то він сам повинен собі сірники купувати.

— А я й купую. Але як тільки приходжу додому, вони чомусь зникають, хоч кишені й цілі.

— Ти дивись, — мило посміхнулася Нонна Тарасівна, — а мені досі чомусь здавалося, що сірники зникають з кухні.

— Ну, знаєш, це вже занадто. А втім, мене не здивуєш. Я вже звик: моя дружина завжди в усьому права.

Нонна Тарасівна промовчала, і тому не міг мовчати Кирило Давидович.

— От, їй-богу, — розпалився він, — піду в магазин і куплю зразу сто коробок сірників. Але на другий день в домі знову буде тільки два сірнички.

— Це я вже сто раз чула, — спокійно відмахнулася Нонна Тарасівна.

— Що ти чула?! Що ти чула?!

— Що ти підеш у магазин і купиш зразу сто коробок сірників...

Кирило Давидович рішуче повернувся і пішов до кімнати, на ходу стягаючи з себе піжаму...

...Через десять хвилин він уже стояв у магазині перед прилавком.

— Дайте мені сто коробок сірників!

— Будь ласка! — трохи розгублено промовила продавщиця.

Поки вона рахувала і викладала на прилавок коробки, підійшла жінка з сусіднього будинку. Спочатку дивилася, як Кирило Давидович розпихав по кишенях куплене, а потім не втерпіла, запитала:

— Для чого вам стільки сірників?

Кирило Давидович подивився на неї так, ніби вона запитала, скільки волосся випало у нього з голови за останній квартал року. І справді, що відповісти? Не розповідати ж, що справа пішла на принцип.

— Ет, — скривився він. — Так... Треба... В господарстві знадобиться...

— А-а, — закивала головою сусідка.

Кирило Давидович навіть здивувався: як швидко вона все зрозуміла.

Підійшла ще одна жінка. Показала очима на Кирила Давидовича і запитала у сусідки:

— Для чого він — стільки?

Та тільки знизала плечима.

Виходячи з магазину, Кирило Давидович почув голос сусідки:

— Дайте мені, будь ласка, триста грамів масла, півкіло ковбаси, кіло оселедців і... п'ятдесят коробок сірників!

Друга жінка запитала:

— Какао є? Нема? Тоді дайте мені сімдесят коробок сірників!

Коли покупець, що стояв за нею (за всіма зовнішніми ознаками — пенсіонер), став мовчки розкладати на прилавку авоську, продавщиця на всякий випадок попередила:

— У мене тут залишилося тільки десять коробок сірників...

— Тільки?! — стривожено запитав пенсіонер.

— Та ні. Є більше, але вони — у підсобці.

— Що ж, принесіть, ми почекаємо, у нас не горить, — з натяком на дотеп підморгнув покупець.

Поки продавщиця ходила у підсобку, в черзі зібралося чоловік з десять. Як тільки вона появилася з картонним ящиком в руках, почувся дзвінкий жіночий голос ззаду черги:

— Більше п'ятдесяти коробок в одні руки не давати!

— Як це так — не давати?! — повернувся пенсіонер. — Хто це тут встановлює такі порядки?!

— Порядок встановлює черга! — як з кулемета відстрочила жінка.

Виникла коротка бурхлива суперечка. Більшість підтримала жінку. «В одні руки» стали продавати по п'ятдесят коробок.

...А Кирило Давидович уже сидів у кріслі в своїй улюбленій піжамі і розв'язував кросворд. Нонна Тарасівна «вискочила на хвилинку» в магазин купити масла й ковбаси.

Повернулася з повною авоською сірників.

Кирило Давидович здивовано подивився на авоську, потім підозріло — на дружину і, намагаючись не втратити гідності, запитав:

— Це що — принцип на принцип?

— Який там принцип, — примирливо промовила Нонна Тарасівна. — Просто вирішила зробити невеличкий запас. Чотири рази в чергу ставала. У трьох магазинах... Всі люди беруть... Мабуть, знають, для чого...

Є. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

http://perec-ua.livejournal.com

ЗАПОРІЗЬКИЙ АСОРТИМЕНТ

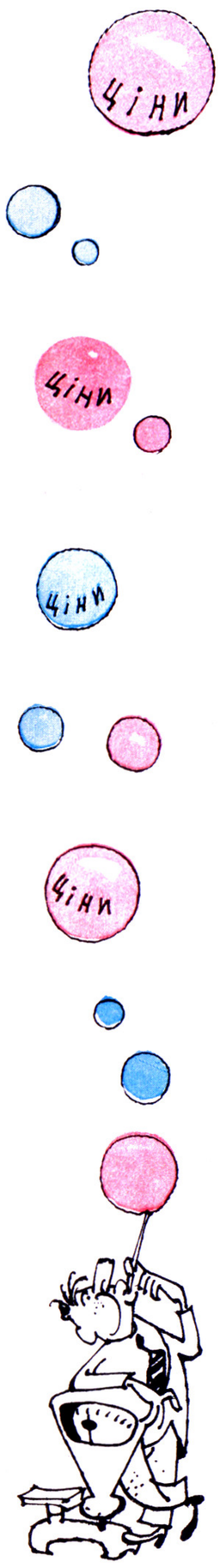

ІДЕАЛЬНА НЕПРИЄМНІСТЬ

От якби й справді існували приємні неприємності!..

Візьмімо хоча б таке. Громадянин купує в магазині півкілограмову банку кабачкової ікри, а дома переконується, що його обдурили, як малу дитину: замість кабачкової ікри йому підсунули «зернистий кав'яр»!

Розмахуючи банкою, обурений громадянин прибігає в магазин.

— Пам'ятаєте, п'ять хвилин тому я взяв у вас кабачкову ікру? — нервово танцює він з банкою у руках. — Пам'ятаєте чи не пам'ятаєте?

— Па-па-м'ятаю, — тремтить сполотнілий продавець.

— Ага! — переможно вигукує громадянин й ефектним рухом досвідченого фокусника відкриває банку. — А це що таке?

Продавець бачить червону ікру і сам червоніє з голови до п'ят. Йому соромно. Він мовчки повертає громадянинові гроші і сідає писати на себе скаргу. А громадянин повертається додому й переконується, що продавець знову наплутав: замість вартості кабачкової ікри повернув вартість зернистої. Громадянин лічить гроші і сердито бурчить: «Ну й порядочки! Ноги моєї більше там не буде!»

Ах, якби й справді траплялися такі ідеальні неприємності! Книги скарг поздавали б в утиль, акти торгінспекторів — в історичні музеї, а сатирики перестали б псувати продавцям кров фейлетонами.

Та, на жаль, ідеалу досі ще не досягнуто.

Досі неприємності трапляються чомусь далеко не ідеальні. Про них і піде мова. А точніше: про неприємності, якими частує споживачів 1-й Запорізький міськхарчоторг.

Неприємність перша

МИСЛИВЦІ ЗА СІРНИКАМИ

Не так давно запоріжці раптом зацікавилися стародавньою методикою добування вогню тертям і технологією викрешування вогню з кварцових порід. У сонячну погоду пробували добувати вогонь з допомогою лінз. Ці забуті проблеми добування вогню виникли в районі діяльності 1-го Запорізького міськхарчоторгу тому, що в його крамницях раптом не стало сірників. Але людство так грунтовно забуло і методику тертя. і технологію кресання, а сонечко взимку виглядало так рідко, що чоловіки раз у раз почали бігати в магазин № 126 і набридати продавцям нудними запитаннями:

— Сірники є?

— Нема і не буде! — всебічно висвітлювала це питання продавець П. Токарєва.

— Хоч півкоробочки! — канючили володарі лінз і кресал. — Хоч десяточок!

З однаковим успіхом бігали вони і в магазин № 99. А в магазині № 13 (що то значить нещасливе число!), крім сірників, не було ні масла, ні сирів, ні пшона, ні ковбас, ні пряників і навіть солі.

У п'ятнадцяти магазинах 1-го міськхарчоторгу тижнями не можна було знайти:

махорки, мила господарського і хліба...

...цукру, м'яса, ковбас...

..овочевих консервів, шинки, фруктового, вершкового і шоколадного масла.

Споживачі пускалися в далекі мандрівки по інших районах міста. А тим часом на базах торгу від того добра вгиналися полиці, бо порядку не було. За правилами, база мусить виконувати замовлення магазину за 2—3 доби. А тут замовлення й досі виконуються, як кому заманеться. Наприклад, завідуючий бакалейною базою І. Дуденко встановив свої строки виконання замовлення — від 10 днів до 2-х тижнів. А оскільки інші бази торгу теж своєю оперативністю можуть позмагатися з черепахами, то й не дивно, що в Запоріжжі часто доводиться вдень з вогнем сірники шукати...

Неприємність друга

ЗАКОНСПІРОВАНІ ТОМАТИ

— Що це? Мастика для натирання підлоги?
— Томатний сік!.. Не вірите — нюхайте!

Продавець відкриває літрову банку і суне вам її під ніс.

— Наче й справді сік, — нюхає покупець.
— Вищий сорт!

Продавець рече, як пророк. Він з одного погляду визначає і сорт, і вагу, і ціну. І йому сліпо віриш, як справжньому пророкові. А все тому, що консервовані овочі та соки, виробництва 1-го міськхарчоторгу, старанно законспіровані. На банках з цією продукцією немає фірмених етикеток, з яких можна було б дізнатися, що воно таке, якого сорту й скільки коштує. От і доводиться платити за віщі слова: «Вищий сорт!..»

Керівництву торгу ця конспірація не завдає ніякого клопоту: все виробляється і реалізується в одній системі. А кому саме вигідно томати не тільки консервувати, а й конспірувати, поки що не ясно. Покупці-ветерани третій рік показують пальцями на майстра овочевої бази А. Л. Меламеда: він, мовляв, на цій конспірації руки гріє. Та якось не віриться, що конспірація томатів — його власний винахід. На наш погляд, якби Меламед конспірував їх самотужки, він би сидів тепер, але не на базі.

Так і хочеться запитати директора «торгу» т. Аністратова:

— Що це у вас? Конспірація мáхінації чи звичайний недогляд?

Неприємність третя

РЕКОРДСМЕНИ ПО ПОМИЛКАХ

Як відомо, помиляються всі: і академіки, і герої, і мореплавці, і теслярі. Не становлять винятку і продавці 1-го міськхарчоторгу. Не помиляється лише той, хто нічого не робить. Але помилки людей не лякають, бо люди на помилках вчаться.

Продавці, приміром, на власних помилках вивчають арифметику у межах програми початкової школи. От тільки вчителі трапляються надто нервові. Помітить такий нервовий спостерігач помилку і давай волати: «Обважили! Обрахували!»

От, наприклад, продавець магазину № 65 Р. Бондар відпускала покупцеві пшоно і цукерки. А той раптом у крик: «Обважила! Обрахувала!..»

Нема того, щоб лагідненько сказати:

— Серденько, коли ви важили пшоно, то помилилися на 50 грамів: замість 600 дали 550. Та одна помилка тягне за собою другу. От і ви, золотко, замість 200 грамів цукерок дали мені 180. Ці прикрі помилки до того вас розхвилювали, що ви назвали ціну на 10 копійок більшу, ніж справжня...

Оце педагогіка! Та за таку педагогіку продавці покупців на руках би носили! А то — у крик!

А як продавці того галасу не люблять, видно з такого прикладу. Якось старший продавець магазину № 103 М. Шевченко не доважила 30 грамів карамелі, а її подруга Є. Шумілова — 40 грамів пшона та ще й обрахувала на 9 копійок. Ясно, покупці — у крик.

Тоді М. Шевченко довела свою безкорисливість. Вона витягла троячку і втерла нею носа покупцям: — Ось вам, на півлітри!..

Але всі рекорди по «помилках» б'ють продавці магазину № 20 Солодовникова та Безбородова. Перша обрахувала покупця на 23 копійки, друга — на 18 коп.

Та якби ж то на тому й закінчилося!..

У деяких магазинах помилки, так би мовити, поставлено на потік. У магазині № 62 (старший продавець Є. Козюберда) овочеві консерви «Ікра кабачкова» на 6 копійок дорожчі, ніж в усіх інших магазинах. У магазині № 64 (завідуюча Н. Кузьміна) звичайні макарони з муки 1-го сорту раптом перевтілилися у макарони «особі». Відповідно перевтілилася (вгору!) і ціна.

Для торгу всі ці помилки не дивина. Їх безліч! От тільки начальник торгового відділу М. Андрусенко не робить з тих помилок належних висновків — не вчиться на них й інших не вчить.

НЕПРИЄМНІСТЬ ЧЕТВЕРТА И ОСТАННЯ

Керівна трійка 1-го Запорізького міськхарчоторгу — директор А. Аністратов, головбух Д. Клименко і начальник торгового відділу М. Андрусенко — могли б набагато продовжити асортимент неприємностей. Вони знають не тільки про те, що Меламед конспірує консерви, а й про те, що кулінарний цех торгу пече бісквітні тістечка легші на 120 грамів, а пісочні — на 45. Вони знають не тільки про те, що торг систематично не виконує плану, а й про те, що в магазинах систематично виявляють великі і середні нестачі. За минулий рік їх було 505 на суму 21.200 карбованців.

А що роблять тт. Аністратов, Клименко, Андрусенко? Закликають, надихають, ведуть «до нових перемог»! Щоб переконатися у цьому, досить прочитати будь-який святковий звіт про досягнення торгівлі в районі.

А от щоб завдати прикрості хоча б тому ж Меламеду або кулінарам, од турбот яких худнуть тістечка, на це вони ніяк не наважаться. Дуже вже делікатні керівники торгу, щоб робити кому щось неприємне. Хоч такі неприємності були б для всіх споживачів дуже приємними.

Г. АВАГІМОВ,
головний держінспектор по торгівлі;
П. БОНДАРЕНКО, А. БРАГИНЕЦЬ, Ф. БОРЕЦЬКИЙ, Т. БАБИЧ, держінспектори; Ю. ЯЧЕЙКІН, спец. кор. Перця.

м. Запоріжжя.

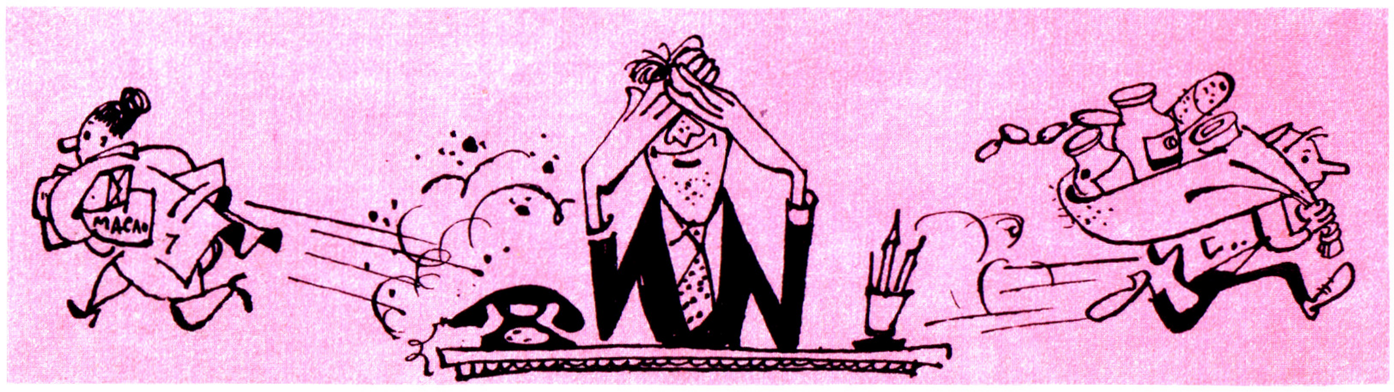

Народні усмішки

БЕЗПЛАТНА СИРИЦЯ

Тільки й багатства було колись в одного селянина, що пара коней. І ось трапилась біда: здох один кінь. Сидить селянин біля клуні та й журиться. Аж тут надбігає сусідський підліток. Узнав, що трапилось, та й каже:

— От, добре, дядьку, що кобила здохла! Тепер буде безплатна сирицяна ушивальники!

Надіслав Б. МИРОНЕНКО
з м. Таганрога.

ШВИДКО ВГАДАВ

— Куме, вгадай, скільки поросят привела моя льоха, то тринадцяте буде твоє.

— Тринадцять, — не довго думаючи, відповів кум.

— Ну й розумний же ти, бач, як швидко вгадав... — здивовано скрикнув кум.

Повідомив Ф. Д. ІВАНОВ,
з м. Свялява, Закарпатської області.

НУ И МОРОЗ!..

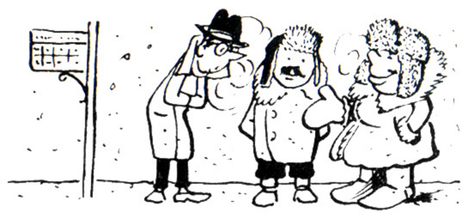

На автобусній зупинці стояло три чоловіки. Один з них був у черевиках, в легенькому пальті і в капелюсі, другий — в чоботях і в зимовому пальті, а третій — в кожусі й у валянках.

Той, що в черевиках, махав руками і тупав ногами:

— Ну й мороз, — сказав він. — Градусів сорок, напевно.

— Сорок — не сорок, — сказав той, що у чоботях, а — двадцять п'ять буде.

Чоловік у валянках посміхнувся:

— Двадцять п'ять — не двадцять п'ять, а десять вірних є.

Надіслав О. П. БОГУН
з с. Добра, Жашківського району Черкаської області.

ЦІННА ЗНАХІДКА

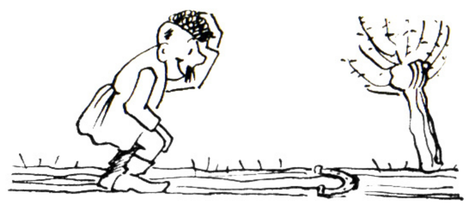

Давно це вже було. Йшов дорогою чоловік, знайшов підкову, зрадів і сказав:

— От якби ще три підкови знайти та одного коня, ото було б щастя!..

Повідомив О. В. СУДАК
з с. Синівки, Лебединського району, Сумської області.

УВАЖНИЙ ЧОЛОВІК

Жінка добре відчитала свого чоловіка та й вирішила, що він зрозумів свою вину. Тоді вона й каже:

— Пробач мені, рідненький, що я отак тебе сварила...

— Мене? — обізвався чоловік.— Та я й не чув...

— Не чув!?

— Пробач, чув, чув...

— А що ти чув?

— Та оте, що спочатку не почув...

Повідомив П. ПЄШКОВ
з м. Тульчина, Вінницької області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

З № 1 за цей рік Перець перетворив свою «Виставку ширнетреба» у постійнодіючу. У цьому номері було широко показано браковану продукцію та бракоробів. На виставці почала функціонувати постійна «Дошка заслужених бракоробів». Перець одержав уже перші відгуки на вміщені в № 1 матеріали.

Так, наприклад, Подільський райком КП України м. Києва та Київське міське управління місцевої промисловості розглянули «Дошку заслужених бракоробів», на якій красувався директор місцевого заводу побутової хімії «Зоря» А. С. Дудкін. Завод випустив 9 тонн побутової пасти «Екстра». Всю партію пасти було забраковано й повернуто заводові на переробку.

Бюро Подільського райкому партії у своїй постанові відмітило, що дирекція заводу «Зоря» майже зовсім не дбає про механізацію виробничих процесів та модернізацію існуючого устаткування. Весь процес виробництва провадиться тут вручну. У 1962 році завод не виконав плану по продуктивності праці. На складі заводу лежить повернута торговельними організаціями Ростова, Вінниці та інших міст бракована продукція.

Бюро райкому зауважило директорові заводу т. Дудкіну А. С. та секретареві парторганізації т. Пугачовій і зажадало від них у найкоротший строк піднести якість продукції й вжити заходів до механізації та модернізації існуючого устаткування.

Управління міськмісцевпрому з з свого боку наклало стягнення за випуск бракованої партії пасти «Екстра» на начальника цеху та контрольного майстра. Дирекції заводу запропоновано посилити контроль за якістю продукції та упаковкою її.

Про дефекти модельних туфель, що їх випускають київські 4 та 6 взуттєві фабрики, розповідалося у розділах виставки «Марки на милицях» та «Викинули в сітку». Цей виступ було обговорено на зборах колективів обох фабрик. На винних у випуску браку накладено адміністративні стягнення.

На тій же виставці, в розділі «Якою була Єва» було представлено браковану продукцію Тернопільської швейної фабрики. Вона випустила у продаж 1645 жіночих костюмів, які, навіть після уцінки на 50 процентів, ніхто не хоче купувати.

Як повідомили редакцію дирекція, парторганізація та фабком фабрики, виступ Перця було обговорено на поширеній нараді партійного бюро фабрики за участю профспілково-комсомольського активу, інженерно-технічних працівників та передовиків виробництва. Учасники наради викрили й інші недоліки в роботі фабрики й накреслили заходи до поліпшення якості одягу, що його випускає фабрика. Для вивчення попиту населення організовано чергування працівників фабрики в магазинах міста.

Милий Перче!

Порийся в своєму архіві і знайди там листа, що його ми тобі писали ще в 1960 році. У листі йшлося про те, що у нас, у Дніпропетровську, на заводі ім. Петровського, шихтовий двір блоку малих печей мартенівського цеху стоїть без даху. Матеріали з цього двору, потрапляючи в піч завжди мокрими, викликали вибухи, які шкідливо позначилися і на стійкості самої печі, і на якості сталі.

З раднаргоспу тобі відповіли тобі, що «на покриття шихтового двору немає грошей». Так от повідомляю, що гроші на дах уже давно знайшлися. Уже придбали й конструкції для нього. Ось уже скоро рік, як лежать вони під голим небом й іржавіють, бо дирекція шукає і ніяк знайти не може підрядчика, щоб поставив їх на місце.

Може б, ти, Перче, підрядився на цю роботу? Ти тільки зруш з місця ледачого, а вже ми тут, будь певен, піднімемо і лежачого.

М. ПЕРЕВ'ЯЗКО,
машиніст завалочної машини.

Який же бо ти недогадливий. Був у нашій області, у Корюківці, а не заглянув ні до Семенівки, ні до Новгород-Сіверського. А це ж рукою подати. Сів на автобуса — і за три години там. Не віриш? Тоді глянь на маршрутний розпис чернігівського автопарку і сам переконаєшся. Чудовий розпис! Прямо-таки — розписаний красунь! Керівники автопарку носяться з ним, мов з писаною торбою. А от водії автобусів, так ті й дивитися на нього не хочуть. Вони проклали свій, вигідний тільки їм маршрут. Через тую шоферську «самодіяльність» мешканцям Новгород-Сіверського та Семенівки доводиться добиратися до Корюківки поїздом з чотирма пересадками. Більше двох діб треба, щоб проїхати тільки в один кінець.

Гадаєш, це тривожить керівників Чернігівського обласного автотресту? Анітрохи! Вони дотримуються свого правила: як пасажирові не блудити, аби їздити...

СТЕПАНЕЦЬ, ЛЕОНТЬЄВ, ВИСОЦЬКИЙ — секретарі первинних парторганізацій підприємств м. Семенівки.

Чернігівська область.

У фойє Уманського Будинку культури відвідувачі вже більше року читають такі перли стилістики, як: «Бригада вивантажувальників Комуністичної праці», «Бригада паяльників Комуністичної праці», «Бригада намотчиць Комуністичної праці».

Люди тикають дирекції Будинку в очі, що так, мовляв, писати не можна, що це кричуща неписьменність, що треба попросити грамотних людей, які підкажуть, як треба такі таблички писати. А дирекція з учесним виглядом відповідає, що можна писати і так.

Воно, Перче, писати можна що завгодно і як завгодно, але виставляти свою кричущу безграмотність на громадський огляд, та ще в Будинку культури, м'яко кажучи, безкультурно.

С. КОНДРАЦЬКИЙ,
вчитель-пенсіонер.

Черкаська область.

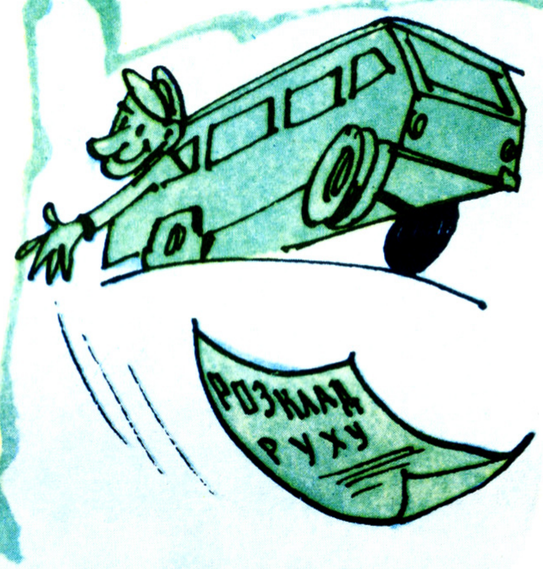

Ти добре знаєш, що пісня «Копав, копав криниченьку...» користується великою популярністю. А от робітникам і службовцям, які живуть при ст. Божково, і не нагадуй про неї. Років 60 тому тут було викопано колодязя метрів сорок завглибшки. Так він і досі єдиний у пристанційному селищі «водопровід». Щоправда, сталися деякі зміни. Колись воду качали насосом, а тепер тягають відрами.

А селище розрослось. Тут тобі і вокзал, і пункт хлібопродуктів, і плодоовочева база. Населення зростає з кожним днем. У нас уже відкрито початкову школу, магазин. І кінопересувка до нас навідується. Можна б добре жити, якби ж то було що пити. Нарешті торік улітку із Смородинського відділення залізниці приїхали майстри. Вони поставили насос, електромотор, протягли трубу. Але ж ми й по сьогодні добуваємо воду відрами.

Чан! Ось що мучить нас тепер. Треба поставити дерев'яний чан, а його нема. Черкасівська сільська Рада не раз уже писала про той чан до виконкому Полтавської обласної Ради. Виконком посилав листи до облспоживспілки, щоб зробила чан у своїх майстернях. Облспоживспілка відповідала, сільська Рада знову писала... Ой, скільки вже пролито води на папері, а ми й досі плачемо за нею.

Чи не порадиш, Перче, де нам знайти такого козаченька, щоб закінчив ремонт нашої криниченьки?!

ОЛІЙНИК, ШЛЯХОВИЙ, ГУБРЕНЮК, МОНАСТИРСЬКИЙ та інші.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 5-30-31. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (498) (на украинском языке). Підписано до друку 21.III.1963 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02102. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. № 0373. Тираж 325 000 прим.

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ЧЕРГОВИЙ ФОКУС ПЕНТАГОНУ

США збираються ліквідувати свої сухопутні ракетні бази в Європі й замість них створити стартові ядерні бази на підводних човнах, озброєних ракетами «Поларіс».

Кінці у воду...